

Verzoeker, afkomstig uit Aruba, werd in 1980 veroordeeld tot levenslange gevangenisstraf vanwege een moord begaan op Curaçao. Bij de oplegging van die straf oordeelde het Gemeenschappelijk Hof van de Nederlandse Antillen dat verzoeker eigenlijk een TBS-maatregel opgelegd zou moeten krijgen, maar dat de benodigde voorziening op de Antillen niet bestond en overbrenging naar Nederland voor tenuitvoerlegging van een TBS-maatregel afketste op de uitvoerbaarheid daarvan. De tenuitvoerlegging van de straf vond achtereenvolgens plaats in Curaçao en Aruba. Gratieverzoeken werden afgewezen op grond van recidivegevaar. Ook bij een herbeoordeling van de gevangenisstraf op basis van een in 2011 ingevoerde wijziging in het Wetboek van Strafrecht van Curaçao – die een periodieke evaluatie van levenslange gevangenisstraffen voorschreef – werd besloten dat verdere tenuitvoerlegging van de levenslange gevangenisstraf nog steeds een redelijk doel diende. Er was nog steeds sprake van psychische problemen. In 2014 kreeg verzoeker gratie vanwege zijn zeer slechte gezondheid. Verzoeker klaagt bij het Hof dat zijn levenslange gevangenisstraf strijdig is met het verbod op foltering of een onmenselijke behandeling (artikel 3 EVRM) vanwege het ontbreken van enig perspectief op vrijlating. Hoewel een wettelijke maatregel voor herziening van levenslange detentie was geïntroduceerd kort nadat hij zijn klacht had ingediend bij het Hof, stelt hij dat hij *de facto* geen perspectief op vrijlating heeft gehad, omdat hij nooit psychiatrische behandeling heeft gekregen en daarom het risico op recidive te hoog werd geacht om hem in aanmerking te laten komen voor vrijlating. Tevens klaagt hij over strijd met artikel 3 EVRM vanwege de condities van zijn detentie, in het bijzonder omdat hij niet in een detentieregime voor gevangenen met psychiatrische problemen is geplaatst en hij geen psychiatrische behandeling heeft gehad.

Verzoeker is in november 2014 overleden. Zijn zus en zoon hebben zijn zaak voortgezet.

Het Hof stelt voorop dat een levenslange gevangenisstraf op zichzelf niet in strijd is met artikel 3 EVRM. Om in overeenstemming te handelen met artikel 3 EVRM moet gedetineerden wel de mogelijkheid worden geboden te rehabiliteren met uitzicht op invrijheidsstelling. Het Hof heeft benadrukt dat staten een grote ‘margin of appreciation’ hebben om te bepalen welke maatregelen nodig zijn om een tot levenslang veroordeelde gevangene de mogelijkheid te geven te rehabiliteren, maar de detentieomstandigheden van levenslanggestraften moeten wel zodanig zijn en zij moeten een

dusdanige behandeling krijgen, dat zij een realistische mogelijkheid hebben om te rehabiliteren met oog op invrijheidsstelling. Hoewel verzoeker voorafgaand aan zijn veroordeling tot levenslange gevangenisstraf medisch was onderzocht en geconstateerd was dat hij vanwege zijn geestesgesteldheid behandeling nodig had, zijn er geen verdere onderzoeken gedaan om te bepalen welke behandeling nodig was en heeft hij gedurende zijn gevangenschap nooit een psychiatrische behandeling gehad. De opinies van de nationale gerechten, die advies uitbrachten strekkende tegen zijn vrijlating, lieten zien dat er een nauwe samenhang was tussen het aanhoudend risico op recidive aan de ene kant en het gebrek aan behandeling aan de andere kant. De benodigde behandeling functioneerde daarom als een voorwaarde voor een eventuele rehabilitatie van Murray. Gelet hierop was, op het moment dat Murray zijn klacht indiende bij het Hof, elk verzoek om gratie in de praktijk kansloos. Daarom was zijn levenslange gevangenisstraf de facto niet reduceerbaar, zoals vereist onder de jurisprudentie van het Hof onder artikel 3 EVRM. Deze conclusie heeft ertoe geleid dat de Grote Kamer van het Hof unaniem heeft geoordeeld dat sprake was van een schending van artikel 3 EVRM en dat de door en namens verzoeker gemaakte kosten en uitgaven dienden te worden vergoed. De regering heeft het hiermee gemoeide bedrag op 28 juni 2016 betaald.